

De koning het virus en de verloren kroon

(Olandese)

Er was eens een koning zonder kroon.

De koning was bedroefd omdat niemand hem zonder kroon herkende en respecteerde. De kroon van de koning was enige tijd eerder gestolen door een grappige, vreemde, kleine jongen die zichzelf Virus noemde, maar sinds hij de kroon van de koning had gestolen, noemde iedereen hem Corona Virus en ging hij altijd rond met zijn kroon.

Die kroon was helemaal wit en rood.

De jongen speelde, sprong, ging hier en daar in alle winkels, zelfs in de huizen, raakte alles en iedereen aan. Bij elke aanraking liet hij een teken achter met zijn vingers, een klein rood spoor, als een dun poeder dat aan dingen bleef plakken, aan huizen, aan mensen, die na aanraking rood werden en geleidelijk aan ziek. Maar Virus was blij met wat hij deed en hoe meer hij aanraakte, hoe meer hij het leuk vond. Hij was daarom erg blij toen het hele dorp binnen een paar dagen rood werd. De koning daarentegen was niet geamuseerd. Elke dag vertelden zijn secretaresses en adviseurs hem dat dat kleine, stelende kleine monster zijn koninkrijk niet alleen in kleur maar ook in stemming veranderde: ze werden allemaal steeds droeviger en zieker en sinds Virus de Kroon op zijn hoofd had, haatten ze steeds meer de koning alsof hij de kroon aan de kleine jongen had gegeven om zijn onderdanen te kwetsen. Op een dag besloot de koning, steeds bozer en ongerust over wat er aan de hand was, dat het tijd was om de kroon terug te nemen en het jongentje te stoppen met het verpesten van het leven van de dorpingen. Hij dacht en dacht en belde zijn secretaresses en adviseurs om te horen wat hun mening was om vervolgens een beslissing te nemen. De hele dag bespraken de koning en zijn getrouwen welke acties ze konden ondernemen om Virus te blokkeren en de kroon te heroveren, maar geen van hen had de koning ervan overtuigd en dus ging hij die avond zeer teleurgesteld en bezorgd naar bed.

Maar 's nachts, na veel geslapen en veel gedroomd te hebben, kwam er een idee bij hem op dat hem overtuigde: hijzelf, de koning, zou zich vermommen als wegenwerker, zoals degenen die gaten repareren, en zou een emmer vol met heel zwarte en zware lijm meenemen, en iedereen die daarin zou terechtkomen, zou geblokkeerd zijn. Dus dacht hij dat hij, vermomd als wegenwerker en goed uitgerust, de volgende dag naar het dorp zou gaan om Virus te zoeken, om hem dan te benaderen, en hem uiteindelijk roepen om hem iets te vragen, maar dan wat lijm op de weg voor hem uit te gieten zodat hij vast zou zitten. De koning zou dan de kroon van Virus' hoofd kunnen terugpakken terwijl de jongen wanhopig worstelde om zich te bevrijden.

Blij met dat idee riep hij zijn persoonlijke raadgever de volgende morgen en vroeg hem onmiddellijk een volledige wegwerker outfit: een overall, schoenen, een werkmuts, handschoenen, een emmer en zwarte speciale lijm, die nodig was om te sluiten de gaten. Toen de kleren en de emmer eenmaal aankwamen, deed hij de kleren aan en heel gelukkig maar ook erg nerveus en vastberaden, verliet hij zijn kasteel, en, zonder dat iemand hem herkende, liep hij naar het centrum van het dorp op zoek naar het vervloekte virus.

Zodra hij een glimp van hem opving in een van de zijstraten, bereidde hij zich voor op het schot, kwam naar voren om zich te laten horen en vroeg hem:

“Meneer Virus, kunt u even komen?”

Ik moet u iets vragen! Het virus zag deze vraag als een kans om een andere dorpling aan te raken, en dus benaderde hij gelukkig wat leek op een gewone arbeider. Maar zodra Virus in de buurt was van de koning arbeider, voelde hij dat zijn voeten aan de grond vastzaten, gewoon vastgelijmd. De koning had namelijk al veel lijm had gegoten! En terwijl virus begon te schreeuwen met zijn armen en probeerde zijn schoenen uit te doen, greep de koning met een snelle beweging de kroon van zijn hoofd en rende weg! Virus stond daar met zijn hoofd onbedekt, schreeuwend en wanhopig. Veel straatbewoners kwamen massaal kijken wat er aan de hand was en toen ze Virus zonder kroon vonden en vastgelijmd aan de grond, begonnen ze te schreeuwen van vreugde. Iemand ging uiteindelijk zelfs een touw halen om hem goed te kunnen binden, en daarna, terwijl ze zijn schoenen uittrokken, brachten ze hem allemaal samen naar de gevangenis om zijn verdomde negatieve invloed op het hele dorp voor eens en altijd te eindigen.

De koning keerde terug naar het kasteel, kleepte zich opnieuw als koning, zette zijn kroon weer op zijn hoofd en organiseerde een processie om iedereen te laten zien dat hij als koning was teruggekeerd. het dorp zou weer in vrede leven en, als alle zieken eenmaal waren behandeld, zou het leven zonder het vervloekte virus mooier en beter worden voor iedereen.

(Adrian van der Jeught)